

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ 5ης ΜΑΗ

Στις 5/5 ζήσαμε μια απεργία από τις πιο δυναμικές που έχουν γίνει ποτέ στην Ελλάδα. Ειδικά στην Αθήνα, η συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων που πολιόρκησαν το κοινοβούλιο με συγκρουσιακές διαθέσεις, έδειξε ότι στο θολό μέχρι τώρα τοπίο των εργατικών αγώνων κάτι αρχίζει να αλλάζει. Τα ΜΜΕ απέκρυψαν το μέγεθος της απεργιακής διαδήλωσης και τις διαθέσεις των διαδηλωτών. Όλα αυτά μπορεί κανείς να τα ανακαλύψει (εάν δεν ήταν εκεί) παρακολουθώντας τα βίντεο των διεθνών πρακτορείων. Η χαρά όμως από την αυξημένη και δυναμική συμμετοχή του κόσμου στην κινητοποίηση αντικαταστάθηκε από τη λύπη για τον άδικο θάνατο τριών εργαζομένων από τις αναθυμιάσεις πυρκαγιάς που προκλήθηκε σε τράπεζα στη Σταδίου.

Είναι αποδεδειγμένο, ότι η καθημερινή έμμεση και άμεση βία που το καπιταλιστικό σύστημα ασκεί σε όλους μας καθημερινά, γεννάει τέρατα. Άλλοι βγάζουν τη βία που υφίστανται στους οικείους τους, άλλοι στα γήπεδα και στις συναυλίες, άλλοι στους μετανάστες και γενικά στους πιο κάτω από αυτούς στην κοινωνική ιεραρχία. Οι συνθήκες ζωής γεννούν ένα μίσος ενάντια σε όλους, μια οργή χωρίς στόχο. Όσο η κρίση οξύνεται φαινόμενα βίας που αδιαφορούν για την ανθρώπινη ζωή (ακόμη και φαινόμενα αλληλοσπαραγμού ανάμεσα στους καταπιεσμένους), θα αυξάνονται.

Αυτό το μίσος, αυτή η άκρατη διαχέουσα οργή χαρακτηρίζει τις κοινότητες των εξαγριωμένων (εξεγερμένων) νέων, την αποκαλούμενη «άγρια νεολαία». Οι νέοι αυτοί δημιουργούν ένα περιβάλλον αποκομμένο από τις ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες. Συγκροτούν μια θεωρία σύμφωνα με την οποία η οργή γίνεται κοινωνικά συνειδητή πράξη με τις σπασμένες βιτρίνες και τις πυρπολήσεις. Ο πολιτικός τους λόγος εξαντλείται στα αντι-μπατσικά συνθήματα. Το ότι μπορούμε να κατανοήσουμε τα αίτια που γεννούν τέτοια φαινόμενα, δε σημαίνει πως θα ήταν ποτέ δυνατό να τα δικαιολογήσουμε.

Το πρόβλημα βέβαια δε βρίσκεται στα κοινωνικά κομμάτια που έχουν στενότητα κοινωνικών και πολιτικών οριζόντων. Αυτό πάντα θα υπάρχει, ιδίως όταν οι εμπειρίες από τους κοινωνικούς αγώνες είναι μικρές. Οι συνειδήσεις δε διαμορφώνονται ως δια μαγείας, ούτε σε πειραματικό σωλήνα. Διαμορφώνονται με την κινηματική δράση και τον εργατικό διαφωτισμό.

Το πρόβλημα βρίσκεται σε εκείνες τις τάσεις του κοινωνικού κινήματος, σε εκείνους τους επίδοξους προπαγανδιστές που χαϊδεύουν τη στενότητα των πολιτικών οριζόντων, που καλούν σε κινηματική δράση με βάση το θυμικό και συσπειρώνουν αυτή τη νεολαία στη λογική της τυφλής βίας και του «σπασίματος».

Εδώ γεννιέται ένα ερώτημα: αυτοί οι πολιτικοί καθοδηγητές κινούνται έτσι, επειδή προσπαθούν να στρατολογήσουν εύκολα; Θέλουν άραγε να έχουν (μπορούν να έχουν) έναν ιδεολογικό και πολιτικό λόγο που να πει κάτι περισσότερο από το «κάψτε, ρημάξτε, καταστρέψτε»;;;

Δεν έχει σημασία, αν οι φυσικοί αυτουργοί της επίθεσης στη Marfin ήταν πράκτορες μυστικών υπηρεσιών, ασφαλίτες, ή αν ήταν οργισμένοι νεολαίοι που αυτοαποκαλούνται «αναρχικοί». Είναι υποκρισία πάντως να προσπαθεί κανείς να ξεφύγει, αποδίδοντάς τα όλα σε προβοκάτορες και ασφαλίτες. Είναι επίσης υποκριτικό να προσπαθούμε να ζυγίσουμε για να βρούμε ποιος φταίει πιο πολύ, η αναληψία των μεγαλοστελεχών της Marfin, ή η συνειδητή επιλογή πυρπόλησης της τράπεζας

ιμπεριαλισμός.

Να το πούμε λοιπόν καθαρά, οι καπιταλιστές κάνουν αυτό που ξέρουν εδώ και αιώνες, μπουντρουμιάζουν και ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους. Αυτό που έχει σημασία είναι, πως τρεις εργαζόμενοι είναι νεκροί από την «επαναστατική βία» κάποιων «εξεγερμένων» που «συμβολικά» επιτέθηκαν στα «σύμβολα του καπιταλισμού» (τράπεζες, καταστήματα ρούχων, σουπερμάρκετ, βιβλιοπωλεία κλπ). Αυτό που επίσης έχει σημασία είναι, πως το κράτος, η αστυνομία, τα αφεντικά, τα ΜΜΕ βρήκαν την καλύτερη αφορμή για να επιτεθούν στο εργατικό κίνημα και στη μεγαλειώδη απεργία και στις προοπτικές που αυτή άνοιξε.

Αντιλήψεις που τρέφουν έναν κυνικό μιλιταρισμό δεν έχουν θέση μέσα στο κίνημα και στους ελευθεριακούς χώρους. Η συμβολική βία, η τυφλή βία είναι ακίνδυνη για το σύστημα, είναι ελέγξιμη απ' αυτό (βλέπε εξέγερση Λος Άντζελες 1992). Είναι επίσης αξιοποιήσιμη από το σύστημα (πατήματα για ένταση της κρατικής καταστολής).

Η λογική του μπάχαλου είναι λογική «πρωτοπορίας» απέναντι στο κίνημα. Είναι επίσης καπέλωμα του κινήματος, αφού γίνεται στις πλάτες του, χωρίς οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι να έχουν επιλέξει το μπάχαλο. Οι ειδικοί της βίας κάνουν την επιλογή και τα κοινωνικά κομμάτια που αγωνίζονται υφίστανται την καταστολή.

Να επισημάνουμε επίσης πως, ο ετσιθελισμός της «εξεγερμένης άγριας νεολαίας» (και των καθοδηγητών της) είναι ικανός να φτάσει ακόμη και στους τραμπουκισμούς ενάντια σε όσους μέσα στο κίνημα έχουν διαφορετική άποψη, και αυτό με την παραμικρή αφορμή. Από ευτύχημα της τύχης δεν είχαμε, μέχρι σήμερα, θύμα από τέτοιου τύπου συμμορίτικες επιθέσεις.

Τα κινήματα οφείλουν επιτέλους να οριοθετηθούν, διαχωριζόμενα θεωρητικά και πρακτικά από αυτές τις επιλογές. Να διαχωριστούν όχι από τη σκοπιά των «ειρηνικών πορειών» και της «νόμιμης συνταγματικής δράσης», αλλά από τη σκοπιά της μαζικής ταξικής πάλης και της λαϊκής αυτοάμυνας και αντι-βίας. Επαναστατική βία δεν είναι η σπασμένη τζαμαρία. Επαναστατική βία είναι η απεργία, η διαδήλωση, η κατάληψη, το μπλόκο, η απεργιακή περιφρούρηση... και εκεί, αν χρειαστεί, οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι θα σπάσουν και τζαμαρίες και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Η πραγματικά επαναστατική δράση δε γίνεται με συμβολικές ενέργειες, περισσότερο ή λιγότερο βίαιες, αλλά με την καθημερινή δράση μαζί με τους συναδέλφους μας στους χώρους δουλειάς, στο σχολείο, το πανεπιστήμιο, τη γειτονιά. Μέσα στα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις. Μέσα και μαζί με τον κόσμο της εργασίας και όχι στο όνομά του, όπως υποδηλώνει η πρακτική του συμβολισμού. Η εγγύηση για τη νικηφόρα έκβαση των κινητοποιήσεων είναι η οριζόντια, «από τη βάση», οργάνωσή τους. Η επανάσταση προς μία ελευθεριακή κοινωνία μπορεί να διασφαλιστεί μόνο μέσω της ελευθεριακής οργάνωσης των κινημάτων.

Μία πρακτική που φιλοδοξεί να υποδείξει στο κοινωνικό σώμα τον τρόπο δράσης του με θεαματικές ενέργειες που μεταδίδονται από τα ελεγχόμενα -κρατικά και ιδιωτικά- ΜΜΕ, αναπαράγει την ιεραρχία στο εσωτερικό των κινημάτων. Δίνει επίσης την καλύτερη ευκαιρία στο κράτος και την εργοδοσία για να χτυπήσουν τους κοινωνικούς αγώνες, σε μια περίοδο που η οικονομική κρίση οξύνεται πλήττοντας όλο και ευρύτερα στρώματα και χτυπώντας εργατικές κατακτήσεις αιώνων. Επιτρέπει στους υπεύθυνους για το θάνατο εκατοντάδων εργατών κάθε χρόνο λόγω έλλειψης μέτρων ασφαλείας στην εργασία, για τις δολοφονίες ανθρώπων στα σύνορα και τα αστυνομικά τμήματα, για την εξαθλίωση των ζώων μας, για τον κοινωνικό κανιβαλισμό που αυξάνεται, στους υποστηρικτές της σημερινής βαρβαρότητας, στους τραπεζίτες και τους καναλάρχες, να μεταμφιέζονται σε ευαίσθητους ανθρωπιστές για να απονομιμοποιήσουν τα κοινωνικά κινήματα στο όνομα των τριών νεκρών συναδέλφων μας.

Τα ΜΜΕ από μέρες προσπαθούν να μας πείσουν ότι ο κόσμος έχει κάνει αποδεκτά τα μετρά. Βαφτίζουν ως δημοσκοπήσεις τις πληρωμένες καταχωρήσεις και ό,τι άλλο προπαγανδιστικό

μπορεί κάνεις να φανταστεί. Ξεσάλωσαν φυσικά έχοντας ένα τέτοιο λαυράκι στα χέρια τους. Εκτιμούν πως μπορούν να αξιοποιήσουν αυτή την τραγωδία και να την στρέψουν εναντίον των εργατικών αγώνων.

Ως αναρχοσυνδικαλιστές και ελευθεριακοί συμμετέχουμε στα κινήματα με βάση την κοινωνική μας θέση ως τμήμα του κόσμου των εκμεταλλευομένων και όχι στη βάση μιας κοινής ταυτότητας που διαμορφώνεται από την κοινή πολιτική αντίληψη ή ιδεολογία (ή ιδεοληψία). Πιστεύουμε πως στις κοινωνικές διαμαρτυρίες τύπου εργατικής απεργίας κλπ δεν έχουν θέση - και αυτό όχι με τη λογική της απαγόρευσης- τα κομματικά μπλοκ, τόσο των οργανώσεων και μετώπων της αριστεράς, όσο και των αναρχικών. Δεν έχουν επίσης θέση οι κομματικές αγέλες των «σπαστών».

Στις κοινωνικές διαμαρτυρίες κατεβαίνουμε στα μπλοκ των πλατιών κοινωνικών οργανώσεων (συνδικάτα, εργατικές συλλογικότητες, επιτροπές δράσης, πρωτοβουλίες γειτονιάς, φοιτητικές καταλήψεις και συνελεύσεις...). Ο καθένας βρισκόμενος μέσα σε αυτά τα μπλοκ, θα επιλέξει πως θα κινηθεί, λογοδοτώντας πάντα στους συναδέλφους του και τους συναγωνιστές του. Τα κομματικά μπλοκ κάθε απόχρωσης δίνουν μια κακώς εννοούμενη «ελευθερία κινήσεων». Τα κομματικά μπλοκ ευνοούν το ατομικό ή συλλογικό σολάρισμα, αφού η λογοδοσία γίνεται στους μοϊδέατες ή στον εαυτό μας.

Ως αναρχοσυνδικαλιστές και ελευθεριακοί απορρίπτουμε κατηγορηματικά τη λογική «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Τα ανόσια μέσα αμαυρώνουν και τον πιο ιερό σκοπό. Η λογική

που στο όνομα του ιερού «μας» σκοπού και του δίκιου «μας» νομιμοποιεί οποιοδήποτε μέσο, καταλήγει να φλερτάρει με απολυταρχικές μορφές δράσης.

Οι μέρες που έρχονται θα είναι πρωτόγνωρες και δύσκολες για όλους εμάς που ανήκουμε στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Το ζήτημα δεν είναι απλά και μόνο να δημιουργηθεί ένας «εργατικός Δεκέμβρης», ή «να γίνει της Αργεντινής». Το ζήτημα είναι να έρθει πιο κοντά η κοινωνική επανάσταση. Και αυτό θα γίνει με τους ανατρεπτικούς αγώνες, αλλά και αρχίζοντας να χτίζουμε, από σήμερα κιόλας, εκείνες τις δομές αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης, που θα μπορέσουν να αντικαταστήσουν τον κόσμο της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης που ήδη έχει αρχίσει να δείχνει παγκόσμια το πιο αποκρουστικό του πρόσωπο.

Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση (Ε.Σ.Ε. Αθήνας)

info@ese-gr.org, 6941507846, <http://athens.ese-gr.org/>

Μάης 2010